

Dom, efter som det Slags Foretagender, som tilfjættedes ved Patentet, kun efterhaanden kunde udvides og vinde Fasthed. Magistraten antog derfor, at der under alle Omstændigheder var Anledning til fremdeles indtil videre at lade Patentet af 27de Marts 1844 blive i Kraft efter 1848. At lade en Afkortning af Sunds eller Canaltolden træde ifstedet for Remissionen, kunde Magistraten ikke tilraade, fordi en saadan Afkortning ingenlunde kunde ansees for et Equivalent for Remissionen.

Den flensborgske Handelsforening stemmede ligeledes for Remissionens Vedbliven under alle Omstændigheder. I modsat Retning udtalte sig Flensborg Toldkammer og de hollsteenske Overtoldinspecteurer samt Kiels Magistrat og Handelsforening, idet de nemlig tilraadede Ophævelsen af Toldremissionen, hvis Henfugt ikke ansaaes opnaaet, medens Finanterne derved havde gjort en Opoffrelse, som kun var kommen de saa Kjøbmand tilgode, der vare interesserede i den directe Handel. Remissionen visste sig formeentlig snarest som en Præmie, hvorved Capitalerne kun altsorlet levedes i en fast Retning, og der ved den kunstige Beskyttelse tilvendes Foretagender, som maaskee dog mislykkedes, og kun vilde gjøre Krav paa stedse høiere Beskyttelse. Hvad der til sin Tid var blevet anført specielt til Fordeel for Remissionen for St. Croix og fremmed Raasukker, nemlig at de hollsteenske Sukkerraffinaderier, som i Hovedsagen forarbejdede fremmed Lumpen, der indførtes mod den for Raasukker bestemte Told, derved vare stillede heldigere end de flensborgske og navnlig de flensborgske Raffinaderier, der forarbejdede Raasukkere, havde tabt sin Betydning, efterat den omhandlede Toldnedsættelse for fremmed Lumpen var falden bort. Begge de hollsteenske Overtoldinspecteurer sandt derimod, at det vilde være billigt, hvis der ifstedet for Remissionen blev tilstaaet Afkortning af den betalte Sunds eller Canaltold i Indførselstolden i de her paagældende Tilfælde, idet en saadan Afgiftslettelse, om den end end ikke blev af synnerlig Betydning for den directe Handel, dog vilde stille Hertugdømmernes Ost- og Vestkyst lige i deres Afgiftsforhold, medens ifølge Patentet af 27de Marts 1844 Ostkysten paa

Grund af dens Belliggenhed indenfor Sundstoldlinien var høiere Afgifter formeest Sundstolden. At en saadan Begunstigelse dog ikke blev knyttet til nogen Begunstigelse med Hensyn til Udklareringen, ansaae Overtoldinspecteurerne derhos for at være saameget henfugtmæssigere, som de gjældende modsatte Bestemmelser ofte skulde genere, og det formeentes, at derved ikke vilde fremkomme skadelige Følger for Exporten af indenlandske Varer.

Kiels Magistrat og Handelsforening formeente, at det vilde være endnu henfugtmæssigere, hvis, ifstedet for Sunds eller Canaltoldens Afkortning i Indførselstolden efter sidstnævnte Forslag, en Nedsættelse af Sundstolden i det Hele skulde indtræde, samt Indførselstolden af Kul og Salt blev nedsat.

Det saaledes Fremstillede var Hovedindholdet af de fra de i denne Sag competente Autoriteter i Kongeriget og Hertugdømmerne indhentede Betænkninger, i hvilke igjen var fremtrædende, hvad der visste sig ved Forhandlingerne i sin Tid, da Spørgsmaalet af Kjøbenhavns Handelsstand og Slesvigs Provindsialstænder i 1840 blev reist, nemlig: at Kongeriget og Hertugdømmet Slesvigs Interesser, der i denne Sag repræsenteres ved Rigets tvende Hovedhandelsstæder, Kjøbenhavn og Flensborg, ere i Strid med, hvad der ansees at være Holsteens Fordeel, hvorigenennem den indirecte Handel søger sin Hovedvei over Hamborg.

Til en bestemt Bedømmelse af den omhandlede Foranstaltnings Resultater og af de ovenfor meddeelte Erklæringer ville følgende statistiske Oplysninger, som Finantsministeriet fremstillede i sin ommeldte allerunderdanigste Forestilling, tjene.

Ved en Sammenstilling af Aarene 1842, da Remissionen for visse Varer fra transatlantiske Steder provisorisk blev indrømmet,

1844, da Remissionen blev tilstaaet for alle oversøiske Varer, og

1847, som det seneste Aar, for hvilket de statistiske Lister vare emanerede, da Forestillingen nedlagdes, visste sig følgende Resultat: